

เทศน์เช้า วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต. หนองขวาง อ. โพนาราม จ. ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม เวลามันโกลาหล เห็นใหม่ มันเป็นกิจกรรม มันเป็นวินัยกรรม การกระทำมันมีขอบเขตของมัน ถ้าขอบเขตของมัน นี่มันมีอาจารย์วัตร อาคันตุกวัตร มันมีวัตรในโรงฉันไง ทีนี้พอมีวัตรในโรงฉัน มันมีวัตรปฏิบัติของมัน เวลาพระเราเนี่ยบังคับเวลาอยู่กับหลวงตามะ ท่านบอกว่า ทุกอย่างท่านจัดการให้ ท่านป้องกันให้ได้หมดเลย เว้นไว้อย่างเดียวคือศรัทธาของญาติโยมเขา เวลาศรัทธาของญาติโยมเขามา ท่านจะเตือนพระให้พระมีสติ

มีสตินะ สิ่งที่ศรัทธาเนี่ยมันเป็นผลประโยชน์ของเขา เราจะปิดกั้นผลประโยชน์ของเขาไม่ได้ ก็คือผลประโยชน์ของเขา เขาต้องการทำบุญกุศลของเขา ฉะนั้นนี่เป็นศรัทธาของเขา ฉะนั้นศรัทธาของเขา เราจะบอกว่สิ่งนั้นงด ระวังไม่ได้ แต่ถ้าเขามาแล้วเราต้องมีสติของเรา เราจะใช้สอยประโยชน์ได้มากน้อยแค่ไหน สิ่งที่ยึดเกินกว่านั้นไปมันเป็นโทษ ของทุกอย่างมีคุณและโทษ แต่ของถ้ามันเป็นคุณ ถ้าเรามีสติทุกอย่างมันจะเป็นคุณหมด

“ธรรมะย่อมชนะอธรรม”

ธรรมะย่อมชนะอธรรมนะ ความเป็นธรรม เรามาทำบุญกุศลกันนี้เพื่อความเป็นธรรม เราอยากได้ธรรมเข้าหัวใจของเรา ถ้าเราอยากได้ธรรมเข้าหัวใจของเรา สิ่งใดถูกต้องหรือสิ่งใดไม่ถูกต้อง เห็นใหม่ ความผิดและความถูกนั้น เวลาทำถึงที่สุดแล้วข้ามพ้นทั้งดีและชั่ว ทั้งผิดและถูก แต่ต้องอาศัยความถูกต้องนั้นดำเนินไป ความผิดดำเนินไปไม่ได้ แต่ความถูกต้องนั้นดำเนินไปได้ถึงที่สุด เห็นใหม่ นี่ธรรมจะเป็นอย่างนั้น ธรรมะย่อมชนะอธรรม

ฉะนั้นพอธรรมะย่อมชนะอธรรม แล้วเวลาธรรมมันเป็นอย่างไรล่ะ? เวลาธรรมเห็นใหม่ นี่เหตุและผลคือธรรม ถ้ามันเป็นอธรรม อธรรมนี่เอาสี่ข้างเข้าดู เราจะเอาสี่ข้างเข้าดู เอาความพอใจของเรา เอาความเห็นของเราเข้าดู เพราะมันมีตัวตนของเรา แต่เวลา

คนที่มีความสามารถมาก แต่เวลาปกครองแล้วนี่มันทอนอำนาจอันนั้นไป ถ้าทอนอำนาจนั้นไป นี่ความเป็นธรรมมันไม่สมดุลแล้ว

ถ้าความเป็นธรรมนะ ธรรมะย่อมชนะอธรรม! สิ่งที่เราทำกันแล้ว เราทำคุณงามความดีกัน เราบอกว่าทำไมอธรรม นี่ทำดีได้คิมี่ที่ไหน ทำชั่วได้คิมี่ถมไป.. คนทำชั่ว คนทำสิ่งต่างๆ ทำไมเขาได้ความดีกัน ทำไมเขาเชิดหน้าชูตากันในสังคมล่ะ แล้วเราต้องมาทำคุณงามความดีกันทำไม ว่าธรรมะย่อมชนะอธรรม นี่เราทำคุณงามความดีกันบากบั่นกันอยู่นี้ แล้วทำไมเราไม่ได้ผลตอบแทนอย่างนั้น

ความดีมันมีมากมายมหาศาล ความดีของใคร ความดีของโลกเขา เขาต้องการโลกธรรม คือชื่อเสียงเกียรติคุณของเขา แต่เราไม่ต้องการตรงนั้น เราต้องการคุณงามความดีจริงๆ เห็นไหม ถ้าคุณงามความดีจริงๆ นี่เราปิดทองหลังพระ เราปิดทองกันพระ เราทำคุณงามความดีคือความดีใจ

แต่ความดีอันนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำอยู่โคนต้นโพธิ์ อยู่ในป่าองค์เดียว เวลาอยู่องค์เดียว เวลาจิตใจที่ชำระอาสวัชขญาณ ชำระกิเลสไปหมดแล้ว เสวยวิมุตติสุข เวลาแสดงธรรมจักรก็อยู่ในป่า มีปัญจวัคคีย์ ๕ องค์เท่านั้นเอง แต่เทวดาส่งข่าวเป็นชั้นๆๆ ขึ้นไปเลยนะ พอพระพุทธเจ้าแสดงธรรมจักร จักรนี้มันเคลื่อนไปแล้ว ไม่มีใครถอนกลับได้แล้ว เทวดา อินทร์ พรหมนี้ส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไปเลย นี้อยู่ในป่าในเขา เห็นไหม แต่ธรรมมันต้องเทศนาว่าการอยู่ในเมืองนุ่นไง อยู่ในกระดุกหุมุ กระดุกหมา หลวงตาท่านว่าอย่างนั้น

สิ่งนั้นมันเป็นเรื่องโละ เพราะอะไร เพราะว่าเวลาเราปฏิบัติธรรม เห็นใหม่ ปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน เอาชีวิตประจำวัน เอาเราเป็นใหญ่ เอาการปฏิบัติธรรมเป็นของเล็กน้อย แต่เวลาพวกเขาประพฤติปฏิบัติกัน ครูบาอาจารย์ท่านเข้าป่าเข้าเขามีความสงบ สงัด เอาเราเข้าไปสู่สัจธรรม เอาเราเข้าไปสู่ความจริง ไม่ใช่เอาความจริงเข้ามาสู่เรา เราจะเข้าไปสู่ความจริงต่างหากล่ะ ถ้าเราจะเข้าไปสู่ความจริง เราต้องบังคับเรา ถ้าเราต้องการความจริง เราต้องบังคับเราเข้าไปสู่ความจริง

นี่ไงธรรมะย่อมชนะอธรรม แล้วเราทำคุณงามความดีกัน เราต้องมีหลักมีเกณฑ์นะ เราต้องมีสัจจะ เราต้องมีสติ เราจะทำคุณงามความดีขนาดไหน คนทำคุณงามความดี

ขนาดไหนมันขวางโลก พอคนขวางโลกนี้โลกธรรมมันต้องซัดใส่คนนั้นแน่นอน เราทำ
คุณงามความดีกัน เห็นไหม ทำไมเราโดนสังคมบีบคั้นขนาดนั้น เวลาทำความดีทำไมเรา
อยู่กับสังคมเขาไม่ได้ นี่ถ้าสังคมดี เขาจะต้องการคนดี ถ้าสังคมมันไม่ดี มันต้องการคน
ไม่ดี ถ้าคนไม่ดีแล้วเวลาเขาไม่ต้องการอย่างนั้น เราก็ทำความดีของเราไป ถ้าทำความดี
ต้องเป็นความดี

หลวงตาท่านพูดเอง “ใครจะทำชั่วช่วงหัวมัน เราจะทำความดีวะ! เราจะทำความ
ดีวะ!” แต่เพราะความดีของท่าน เพราะว่าท่านมีหลักมีเกณฑ์ คนก็มาเกาะอาศัยความดี
ของท่าน มีหน้าฉากหลังฉากอยู่ไปทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้นความดีอย่างนี้มันเป็นความดีที่ว่า ความดีเพื่อสังคม ความดีเพื่อโลก ความดี
เพื่อโพธิสัตว์ ความดีเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมี แต่ถ้าจิตใจเราเข้มแข็ง นี่ความดีของ
เรา เราทำของเราได้ เรานั่งสมาธิภาวนา เราอยู่ของเรา เราตั้งสติของเรา ความดีของเรา
เราทำเฉพาะเรา เห็นไหม ถ้าความดีเฉพาะเรานี้บังคับเราให้จิตใจลงให้ได้สิ

ถ้าจิตใจลงให้ได้ คูสิ เวลาหลวงปู่มันท่านอยู่เชียงใหม่ เทวดา อินทร์ พรหม มาฟัง
เทศน์มหาศาลเลย คนเขาก็งงนะ อยู่เชียงใหม่ทำไมเทวดา อินทร์ พรหม มาฟังเทศน์ล่ะ
แล้วเราอยู่ในเมืองทำไมเขาไม่เห็นกันล่ะ เรบอกว่เวลาเราอยู่ในป่าในเขา มันเหมือนกับ
เราอยู่ในที่มีด แล้วมันมีดวงไฟดวงหนึ่ง มันมีความสว่างไสวอันหนึ่ง

จิตใจของผู้ที่มีคุณธรรม เห็นไหม เทวดาเขารู้ของเขา เทวดาเขาไปฟังเทศน์หลวง
ปู่มัน หลวงปู่มันบอกเลยว่าที่เชียงใหม่มีเทวดามาก ตั้งแต่ ๔ ทุ่มไปไม่มีเวลาว่างแล้ว
พอมาทงอีสานเทวดาน้อยลงหน่อยหนึ่ง มันไม่ต้องต้อนรับเทวดาเหมือนกับสมัยอยู่ที่
เชียงใหม่ นี่ก็เหมือนกัน ทำไมเขารู้ล่ะ ทำไมเขารู้ว่จิตดวงไหนมันเป็นธรรม จิตดวง
ไหนมันไม่เป็นธรรมล่ะ ถ้าเราทำความดีของเรา นี่ความเป็นธรรมมันเป็นอย่างนั้น

ธรรมะย่อมชนะอธรรม! เราต้องมีสติปัญญาของเรา เราจะทำคุณงามความดีของ
เรา นี่ที่เรามากันกันอยู่นี้เราทำเพื่ออะไร เรามาเสียดสละกันอยู่นี้ เสียดสละบุญกุศลนี้ให้
ชีวิตนะ เวลาทำบุญให้ทาน เสียดสละอาหาร ไขมันเป็นอาหาร แต่คนอดอาหารมันก็ตาย
ถ้าคนอดอาหารมันตาย สิ่งนี้เราเสียดสละขึ้นมาเห็นไหม

พระนี่เลี้ยงชีพด้วยปลีแข็ง เลี้ยงชีพด้วยการบิณฑบาตเป็นวัตร สิ่งต่างๆ นี่ก็เพราะมีความศรัทธาเชื่อถือ เขาก็มาจ้งหัน แต่เวลาเราจะมีคุณธรรมในหัวใจของเรา เราต้องนั่งสมาธิ ภาวนา ไม่มีใครทำให้ใครได้ ทุกคนต้องทำขึ้นมาด้วยตัวของตัวเอง แม้แต่พระผู้ประพฤติกปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ของเรา หรือเรา หรือพระด้วยกัน หรือคฤหัสถ์ หรือฆราวาสต่างๆ ผู้ที่ประพฤติกปฏิบัติต้องทำขึ้นมาในหัวใจของเรา ต้องทำตามความเป็นจริงของเรา

นี่อันนี้มันยังเป็นกรรมใหญ่เลย เป็นกรรมเพราะอะไร ถ้ามันเป็นความจริงมันจะเกิดขึ้นมา ถ้ามันไม่เป็นความจริงมันก็เป็นอกรรม อกรรมมันเป็นอกุศล อกุศลมันก็คิดแต่ความลามกจกเปรตในหัวใจของมัน แต่ถ้ามันคิดเป็นคุณงามความดี นี่กรรมในใจกับอกรรมจากข้างนอก ธรรมะกับอกรรม ธรรมะย่อมชนะอกรรม ถ้าชนะอกรรมมันต้องมีสติปัญญาของมัน ถ้ามีสติปัญญาจากภายนอก เรามีสติปัญญาของเรา เราคัดเลือกของเราใช้ใหม่

นี่ไปไหนก็แล้วแต่ อู้อู.. ที่นั่นต้องดีสิเพราะคนเยอะมาก คนเอาอะไรเป็นบรรทัดฐาน บรรทัดฐานของโลกนี้ความเห็นกระแสนั้นปั่นได้ทั้งนั้นแหละ ถ้ามีคนมากๆ คนมากแล้วมีสติปัญญาน้อยแค่ไหน ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา คนมากขึ้นมามันก็ต้องแยกแยะ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใครเลย ไม่ให้เชื่ออาจารย์สอน ไม่ให้เชื่อเพราะมันเข้ากันได้ ไม่ให้เชื่อทั้งสี่ ให้เชื่อประสบการณ์ความจริงของเรา

ที่เราทำความจริงขึ้นมา ถ้าอาจารย์บอกว่าเป็นความจริงอย่างนี้ แล้วเราประพฤติปฏิบัติแล้วมันเป็นอีกคนละเรื่องกันนี่อาจารย์โกหก! อาจารย์โกหก ไม่เป็นจริง แต่ถ้าเราปฏิบัติไปแล้ว อาจารย์พูดอย่างไรแล้วเราปฏิบัติไปมันสมกับความจริง เออ! นี่เพราะมันมีพยานไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการ ธรรมจักร เห็นไหม พระอัญญาโกณฑัญญะ “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นกรรม สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา”

“ไอ้โฮ.. อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ! อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ!”

มันมีพยาน มันมีพยานแล้ว ถ้าไม่มีพยานขึ้นมาที่พูดอยู่คนเดียว พูดอยู่คนเดียว มันไม่มีพยานแล้วใครจะเป็นพยานล่ะ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่า การ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพยานขึ้นมา เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก

นี่ก็เหมือนกัน เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อาจารย์ของเราที่ต้องเคารพว่าเป็นอาจารย์ แต่ว่าความจริงก็คือความจริง ถ้าพูดถึงเวลาปฏิบัติขึ้นมาแล้วเป็นความจริงมันก็เป็นอันเดียวกัน ถ้ามันไม่เป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม มันมีอธรรม

“ธรรมะย่อมชนะอธรรม” ถ้าเรามีสติปัญญาของเราเนะ จากสังคม จากโลก เห็นไหม โลกเขาเป็นไปโดยกระแสของเขา นี่กระแสของเขาก็ชักนำกันไป เราก็เห็น เราก็รู้กันอยู่ แล้วเราจะทำคุณงามความดีกันเข้าไป เราก็ต้องฝืนกระแส มีแต่คนดี มีแต่คนดีเอ็น มีแต่คนถากคนถาง แต่เวลาเข้ากระแสไปมีแต่คนยกย่อง อธรรมจะมีแต่พรรคพวก เขาส่งเสริมยกย่องกัน

เขาบอกว่าอยู่ทางโลกต้องมีพรรคมีพวก ถ้าไม่มีพรรคมีพวกเราอยู่ลำบาก อันนั้นมันก็เป็นความจริงอันหนึ่ง แต่ว่าพวกนี้เราเลือกได้ เห็นไหม ถ้าพวกพาเราไปในสิ่งที่ไม่ดี เราก็ต้องหาทางหลบทางหลีกเลี่ยงของเรา แล้วเราต้องมีสติปัญญาของเรา เราจะแก้ไขของเรา นี่เราจะอยู่คนเดียว ไม่มีใครอยู่เป็นธรรมกับเรา เราก็อยู่ของเราคนเดียวก็ได้ ถ้ามันไม่มีธรรมเราก็อยู่ของเราคนเดียวก็ได้ ถ้าเรามั่นใจว่าของเราเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงนะ นี่ธรรมะย่อมชนะอธรรม!

เราเห็นใจนะ คนทำคุณงามความดี ออกไปสู่สังคมโลกจะโดนเขาถากเขาถาง เขาทำทุกวิถีทางให้เราต้องไปเข้าพวกเขา แต่ถ้าเราจะยืนโดยความจริงขึ้นมา จะยืนขึ้นมาได้อย่างไร นี่เวลาอยู่กับสังคม ถ้ามีปัญญาขึ้นมาเนะ เราอยู่กับเขา แต่ในหัวใจเราค้านไว้ เราค้านของเราไว้ เราจะเอาความจริงของเรา เห็นไหม ถ้าเราปล่อยไปหมดนะมันก็เป็นอธรรมทั้งนั้นแหละ

นี่แล้วธรรมะย่อมชนะอธรรม.. เราปฏิบัติธรรมทุกคนจะคิดอย่างนี้เนะ เราก็คิดอย่างนี้ แต่พอเราคิดอย่างนี้ขึ้นมาแล้ว เราอยู่ของเรามา เห็นไหม จะไม่บอกว่าเราจะโดนโลกธรรมแรงมากๆ แต่แรงขนาดไหน เราบอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ถ้าทำตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน มันจะตายก็จะขอตายให้ดู จะยอมตาย! ยอมตายว่าทำดีแล้วมันจะตาย! แล้วมันจะจริงหรือเปล่านั้น

แต่นี้เราเองถ้าเรามีความมั่นคงขนาดนี้ เห็นใจ.. เห็นใจจริงๆ เพราะเราโดนมาหนักมาก โดนมาแรงมาก แต่! แต่มันก็เป็นอดีตไปหมดแล้วแหละ มันไม่มีความหมายหรอก เพียงแต่ว่าถ้าคนโดนขนาดนั้น ใครจะอยากทำความดีวะ? ใครๆ ก็ไม่อยากจะโดนรุนแรงซะใหม่ แต่ความดีอย่างหยาบ ความดีอย่างละเอียด เห็นใหม่ ถ้าความดีอย่างหยาบเห็นเขาเป็นอย่างนั้นเราก็ไปตามเขา เราก็หมดแล้ว แต่ถ้าเราจะฝืนของเราละ เราฝืนของเราเราก็โดนถากถาง

อันนี้มันเป็นเรื่องของสังคมนะ แต่เวลาเราปฏิบัติขึ้นมามันยิ่งกว่านั้นอีก เพราะมันเป็นเราหมดเลย ความคิดเป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา ความไม่พอใจ ความพอใจเป็นเรา แล้วเราจะแยกอย่างไรว่ามันไม่จริงหรือจริงล่ะ ถ้ามันไม่จริงนะมันอยู่ไม่ได้ เวลาภาวนาไปมันไม่จริงนะ พอเวลาจิตมันสงบไปแล้ว มันต้องวางทุกอย่างเข้ามา พอวางทุกอย่างเข้ามา พอมันเป็นความจริงแล้ว อ้อ.. ความจริงเป็นแบบนี้ ความไม่จริงมันเป็นแบบนี้

นี่มันจะรู้ของมันจริงๆ นะ ถ้ารู้ของมันจริงๆ นี่มันเป็นสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้อง แล้วสิ่งที่เห็นถูกต้องนี้ พอเวลาเข้าไปใช้ปัญญาพิจารณาของมันไป มันจะเป็นมรรคญาณ มันจะเป็นสังขารม แต่ตอนนี้มันเป็นสัญญา มันเป็นความจำ มันเป็นการจินตนาการ มันเป็นการถือปฏิบัติ มันเป็นการพยายามจะทำให้เหมือน นี่มันพยายามหลบลี้ความจริงกัน แล้วก็ว่าเพราะอะไร เพราะความจริงทำไม่ได้ ความนึกเอา คิดเอา จินตนาการเอามันทำได้ ใครก็จินตนาการได้ ใครก็สร้างภาพได้ แล้วถึงนั้นมันทำได้ง่าย แล้วก็เอาสิ่งนั้นเป็นความจริงกัน แล้วเราก็จะไหลไปสู่อย่างนั้นหรือ?

ฉะนั้นถ้าเราไม่ไหลสู่อย่างนั้น เราต้องมีสติ เราต้องทน จะทำความดีมันต้องเกิดจากการกระทำของเรา ไม่มีใครมาทำให้เราหรอก แล้วพอมันจะเกิดกับเรานี่เราต้องเข้มแข็งของเรา เราจะเอาความจริงใจ เราเกิดมาทั้งชีวิตนะ ชีวิตนี้เกิดมานี้เป็นอริยทรัพย์ ความเป็นมนุษย์ หัวใจ จิตใจความรู้สึกอันนี้มีค่ามาก แล้วเราเอาความมีค่าไปอยู่กับความจอมปลอม แต่ถ้าเราจะเอาความจริงมันก็ต้องตัดแปลง ต้องความเพียรชอบ มีความเพียร

ความวิริยะ ความอดุสาหะ ความมีการกระทำขึ้นมา มันถึงจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ พอเป็นความจริงขึ้นมาได้นี้มันชัดเจนมาก

สิ่งที่ว่าชัดเจนขึ้นมา เห็นไหม สิ่งนี้มันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิจิโก แล้วเป็นอันเดียวกัน แล้วมันไม่ต้องการให้ใครมารับรอง แต่มันเหมือนใจ เวลาไปเล่าถวายครูบาอาจารย์ มันเป็นอันเดียวกันมันก็จบแล้ว แต่ใครจะรับรองหรือไม่รับรองมันมาจากไหนล่ะ มันมาจากสติ มันมาจากปัญญา มาจากการกระทำ มาจากความจริงของเรา มันไม่ได้มาจากใครรับรองหรอก

มันมาจากการกระทำ ความเพียรชอบ ความวิริยะอดุสาหะชอบ มรรคญาณชอบ แล้วทำให้หัวใจนี้เป็นความถูกต้องชอบธรรม แล้วมันจะเป็นความจริง ธรรมะย่อมชนะ อธรรม! เอวัง